

Arrest

nr. 214 314 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 december 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 november 2015 en dient op 1 december 2015 een aanvraag om internationale bescherming in.

Op 28 augustus 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 15 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Baderkhel in het district Mohammad Agha van de provincie Logarr. Uw vader was een chauffeur voor de mensen die werkten in het districtshuis. Op een dag kreeg hij een dreigbrief van de taliban. Hij werd opgedragen samen te werken met hen. Hij weigerde. In de tweede brief werd hem nogmaals gevraagd om samen te werken en werd hij met de dood bedreigd. Uw vader werd vervolgens vermoord. Acht maanden later werd u gevraagd door de taliban om met hen samen te werken. Zij gaven u bedenktijd. U vertrok in november/december 2015 uit Afghanistan. Op 1 december 2015 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit, uw afkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn identiteit, afkomst en reële verblijfssituatie, zowel in zijn land van origine als het land van feitelijk verblijf, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die rechtstreeks betrekking hebben op de identiteit, afkomst en reële verblijfssituatie van de asielzoeker, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn identiteit, zijn afkomst en zijn reële verblijfssituatie ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij of zijn familie ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Uw kennis over uw district en provincie is beperkt en weinig doorleefd en uw verklaringen over uw familiale situatie zijn dermate vaag waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst. Zo bent u tijdens uw leven, behalve in het buurdorp Surkhabad, slechts twee keer uit de omgeving van uw dorp geweest, een keer naar Puli Qandari en een keer naar Waghjan (CGVS, p. 6). U kan zich bij benadering niet meer herinneren wanneer u naar Puli Qandari zou zijn geweest, noch hoe oud u ongeveer zou zijn geweest (CGVS, p. 7). Het is dan zeer opvallend dat u, gevraagd naar een wegbeschrijving van uw dorp naar Puli Qandari, een zeer gedetailleerde beschrijving geeft, niet alleen van de weg naar Puli Qandari maar zelfs van de regio rond en voorbij dit dorp, als zou u hier regelmatig zijn geweest tijdens uw leven (CGVS, p. 7). U wordt gewezen op deze vreemde vaststelling maar weet hier louter op te zeggen dat u nog jong was toen en deze informatie enkel van de mensen heeft (CGVS, p. 7). Dat u een dergelijke gedetailleerde beschrijving weet te geven van de regio rond en voorbij Puli Qandari terwijl u hier maar een keer zou geweest zijn lang geleden en u geen verklaring weet te bieden voor deze uitgebreide kennis, doet deze kennis ingestudeerd overkomen.

Ook van de grotere regio rond uw dorp weet u dergelijke gedetailleerde verklaringen af te leggen zonder hier ooit geweest te zijn (CGVS, p. 8). Uw verklaring dat u omging met jongens van die plaatsen is weinig overtuigend om dergelijke details te geven zonder zelf op deze plaatsen te zijn geweest (CGVS, p. 9).

U ging ook een keer naar de bazaar van Waghjan om groenten te kopen met uw vader (CGVS, p. 8). Het is verwonderlijk dat u dit slechts één keer in uw hele leven zou hebben gedaan. U wordt dan gevraagd te verklaren waarom u slechts één keer naar de bazaar in Waghjan bent geweest maar u herhaalt louter dat u slechts een keer bent geweest (CGVS, p. 8). De vraag wordt opnieuw gesteld maar u zegt enkel niet te weten waarom uw vader u niet vaker meenam (CGVS, p. 8). U wordt gevraagd waarom uw vader u die ene keer dan wel meenam maar ook hier heeft u geen verklaring voor (CGVS, p. 8). Het is reeds verwonderlijk dat u tijdens uw hele leven slechts tweemaal de directe omgeving van uw dorp zou hebben verlaten. Dat u dan ook nog eens niet weet te verklaren waarom u niet vaker naar de bazaar ging in Waghjan om groenten te kopen, en evenmin waarom u die ene keer dan wel ging, doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw dorp bevindt zich vlakbij de grote weg van Koboel naar Paktia. Deze loopt na uw dorp door Puli Alam en gaat dan verder naar Gardez in de provincie Paktia. U weet dat deze weg van Koboel komt en naar Puli Alam gaat (CGVS, p. 9). Echter, waar deze weg heengaat voorbij Puli Alam blijkt u niet te weten (CGVS, p. 9). Gezien u heel uw leven langs deze grote weg naar Gardez woonde kan verwacht worden dat u weet in welke algemene richting deze zou lopen voorbij Puli Alam, dat op zich maar een twintigtal kilometer in vogelvlucht van uw dorp ligt.

Het is ook vreemd dat u niet weet welk district van Koboel aan uw district grenst (CGVS, p. 9). Volgens de kaart loopt de grote weg aan uw dorp naar het aangrenzende district Chaharasyab van de provincie Koboel. U verklaart dit gebrek aan kennis door te stellen dat u nooit in Koboel bent geweest (CGVS, p. 9). Dit weet maar weinig te overtuigen, gezien u wel weet dat de districten Puli Alam en Azra dichtbij liggen, hoewel u hier evenmin geweest bent (CGVS, p. 9). Bovendien bleek u eerder in het gehoor in staat om zeer gedetailleerde beschrijvingen te geven van regio's waar u nooit of slechts een keer lang geleden geweest zou zijn. Dat u dan nooit gehoord zou hebben welk district van Koboel er verderop de grote weg langs uw dorp zou liggen doet verdere twijfels rijzen. Dat u vervolgens wel een perfecte opsomming weet te geven van alle districten van de provincie Logarr, hoewel u nooit naar school zou zijn geweest, doet uw kennis ingestudeerd overkomen (CGVS, p. 4 en 9).

Verder roepen uw verklaringen over de Tadzjiekse en Pasjtoense regio's in uw district vragen op. Gevraagd naar Tadzjiekse regio's benoemt u het dorp Kadai – een dorp, waar u nooit geweest bent, in de buurt van het districtscentrum ten noorden van uw dorp – en zegt u verder dat er ook Tadzjiekse in het buurdorp Surkhabad wonen (CGVS, p. 7 en 18). U kent geen andere Tadzjiekse dorpen (CGVS, p. 18). Dit is opmerkelijk. Uit informatie blijkt dat het zuidelijke deel van uw district voor een groot deel uit Tadzjiekse dorpen bestaat. Dit is tevens de regio waar Waghjan ligt, een van de weinige plaatsen waar u nochtans zelf geweest zou zijn.

Ook uw verklaringen over uw reis naar Iran zijn weinig overtuigend. U zegt dat u van Koboel naar Nimroz een bus nam. U zou een dag en een nacht onderweg zijn geweest (CGVS, p. 10). Gevraagd of u enig idee heeft welke plaatsen u zou zijn gepasseerd van Koboel naar Nimroz zegt u louter dat er niemand was aan wie u dit kon vragen en dat u bang was om met iemand te praten (CGVS, p. 10). Dit is weinig overtuigend. Gezien het weinig aannemelijk is dat u op geen enkele manier opgevangen zou hebben welke plaatsen deze reisbus allemaal aandeed wordt gevraagd dit gebrek aan kennis te verklaren waarop u zegt dat u ongerust was toen en voegt u eraan toe te denken dat u Kandahar passeerde (CGVS, p. 10). Dat u, als jongen die nauwelijks de regio van zijn dorp zou hebben verlaten, niet meer weet te vertellen over die reis doorheen Afghanistan – een reis waarvan verwacht kan worden dat deze een aanzienlijke indruk moeten hebben nagelaten – is opmerkelijk. De reis van Koboel naar Nimroz loopt langs Maidan Shar in de buurprovincie Maidan Wardak, Ghazni, Qalat in de provincie Zaboel, Kandahar en Helmand. Dat u uiteindelijk louter denkt langs Kandahar gepasseerd te zijn maakt uw kennis weinig doorleefd.

Uw verklaringen over bekende mensen in uw district en provincie zijn eveneens opmerkelijk vaag. Zo benoemt u drie personen maar zou u over niemand van hen – behalve dat een van een commandant van de arbaki zou zijn – concrete informatie hebben gehoord (CGVS, p. 14 en 15). Gevraagd naar het hoofd van de politie weet u – ondanks dat u eerder aangaf geen andere bekende personen in uw district

te kennen – deze toch te benoemen (CGVS, p. 15). Volgens informatie was de man die u benoemt, namelijk Matiullah Abdul Rahimzai, het hoofd van de politie voor uw vertrek. Echter, u heeft geen idee sinds wanneer Matiullah Abdul Rahimzai politiehoofd is, noch wie er voor hem politiehoofd was. Dit opmerkelijk, gezien Rahimzai slechts kort voor uw vertrek politiehoofd werd en Abdul Wakil Haqyar de jaren daarvoor het politiehoofd van Mohammad Agha was, en dit tot minstens mei 2015. Zelfs wanneer u geconfronteerd wordt met de naam van Abdul Wakil Haqyar blijkt u nog nooit van deze man te hebben gehoord (CGVS, p. 20). Gezien u ook nooit enige concrete informatie gehoord zou hebben over Matiullah Abdul Rahimzai komt uw kennis ingestudeerd over (CGVS, p. 16).

Ook andere bekende overheidsfiguren blijkt u niet te kennen. Geconfronteerd met de naam Saifullah Mujahed blijkt u deze niet te kennen (CGVS, p. 19). Hij was de burgemeester van Mohammad Agha en werd in juli 2014 vermoord in zijn huis. Later in het gehoor zegt u dat er een burgemeester van Mohammad Agha was die Ismatullah Afghan heette (CGVS, p. 20). Deze werd niet teruggevonden. Er werd wel een Ismatullah gevonden die lid was van de High Peace Council en die ook in uw district vermoord werd. Echter, wanneer u net daarvoor in het gehoor werd gevraagd of u ooit gehoord heeft over een incident met een persoon die Ismatullah heette, zei u van niet (CGVS, p. 20). Ook van Haji Mohammad Niaz heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p. 20). Hij was nochtans de laatste jaren voor uw vertrek de gouverneur van Logar. Dat u wel de man weet te benoemen die hoogstens enkele maanden voor uw vertrek gouverneur werd maar de man die de jaren daarvoor gouverneur was niet kent doet twijfels rijzen (CGVS, p. 16). Ook de politiecommandant van Logar voor uw vertrek blijkt u niet te kennen (CGVS, p. 20). Voor de zoon van iemand die jaren als chauffeur voor het districtscentrum heeft gewerkt is dit opmerkelijk.

Verdere twijfel over uw herkomst wordt gewekt door uw verklaringen over gebeurtenissen in uw regio de laatste jaren voor uw vertrek. Zo verklaart u dat er in het dorp Ahmadzai – niet ver van uw dorp – drie communicatietorens waren en dat deze zes jaar voor uw vertrek werden vernield door de Taliban (CGVS, p. 17). Een dergelijk incident werd teruggevonden. Het is echter opmerkelijk dat u er geen enkel idee van heeft of die torens uiteindelijk al dan niet werden hersteld en of er nieuwe torens werden gebouwd (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe het komt dat u nooit heeft opgevangen of deze torens al dan niet werden hersteld, bijvoorbeeld van mensen in de regio die gebruik maakten van mobiele communicatie, zegt u louter dat u niet nieuwsgierig was en dat u bezig was met uw eigen studies.

Het is ook opmerkelijk dat u geen enkele weet heeft van bouwwerken in uw district of van organisaties die dergelijke bouwprojecten of humanitaire projecten realiseren (CGVS, p. 20 en 21). Uit informatie blijkt dat in 2014 het werk begon aan acht projecten in uw district, gaande van het boren van waterputten en aanmaken van irrigatiekanalen tot het bouwen van beschermmuren tegen overstromingen, zoals deze uit 2013 die in het gehoor aanhaalt (CGVS, p. 18).

Het is ook verwonderlijk dat u geen enkele concrete informatie weet te bieden over uw reiskosten. Zo verklaart u niet te weten hoeveel uw reis gekost zou hebben (CGVS, p. 10 en 11). Nochtans gaf u in de vragenlijst voor niet-begeleide minderjarige asielzoekers wel een exact bedrag op. U verklaart in dit verband louter nooit een exacte som genoemd te hebben (CGVS, p. 11). Evenmin heeft u een idee waar dit geld voor uw reis vandaan zou komen (CGVS, p. 11).

U geeft evenmin een overtuigend beeld van uw familiale situatie. U zou een oom en een tante aan vaderskant hebben (CGVS, p. 4). U weet van geen van beiden waar zij wonen (CGVS, p. 4). Wat betreft uw tante zegt u louter dat niemand u dit ooit gezegd zou hebben. Gevraagd dit te verklaren zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 4). Wat betreft uw oom zegt u dat de relatie tussen uw vader en uw oom niet goed was. Gevraagd hier meer over te vertellen zegt u louter dat ze vechten met elkaar voor uw geboorte. U heeft hier geen verdere informatie over. Gevraagd of u nooit iets meer gehoord heeft over deze relatie, over waarom ze vechten, of over wat er sindsdien is gebeurd zegt u van niet (CGVS, p. 4). Dergelijke onwetendheid over uw enige oom en tante van vaderskant zijn opmerkelijk.

U zegt verder dat uw familie langs moederskant in Nangarhar woont. Uw moeder zou afkomstig zijn uit Nangarhar (CGVS, p. 4). Echter, u heeft geen idee waar in Nangarhar zij wonen (CGVS, p. 4). Uw familie zou ook geen contact meer hebben met hen. U kan niet verklaren waarom zij geen contact meer hebben (CGVS, p. 4). U weet ook niet van waar in Nangarhar uw moeder afkomstig is (CGVS, p. 4). U verklaart dit met de loutere stelling dat u dit nooit gevraagd heeft (CGVS, p. 12).

U kan verder ook niet verklaren hoe uw moeder, een Tadzjiekse uit Nangarhar, in contact is gekomen met uw vader, een Pasjtoen uit Logarr (CGVS, p. 12). U kan geen verklaring bieden voor uw onwetendheid (CGVS, p. 12).

Een dergelijk gebrek aan kennis over uw eigen familie in Afghanistan doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het is verder ook opmerkelijk dat u het Dari verkoos als taal waarin de asielprocedure diende te worden gevoerd. Immers, u spreekt thuis Pasjtoe, ook met uw moeder, en woonde heel uw leven in een Pasjtoe-regio. U ging verder niet naar school. Dat u dan Dari verkiest als taal waarin de procedure zou moeten plaatsvinden is opmerkelijk. Geconfronteerd hiermee zegt u dat u comfortabeler bent in het Pasjtoe maar dat u toen zou hebben gezegd dat het niet uitmaakt in welke taal de procedure zou plaatsvinden (CGVS, p. 13). Ook aan uw voogd zou u hebben laten verstaan dat u beide talen even goed kan (CGVS, p. 13). Gevraagd waar u zo goed Dari leerde spreken, gezien u thuis Pasjtoe sprak, zegt u louter dat de taal van uw moeder Dari is (CGVS, p. 13). Erop gewezen dat u Pasjtoe sprak met haar zegt u dan plots dat uw moeder veel woorden in Pasjtoe niet kende en dat u soms Dari met haar sprak (CGVS, p. 13). Dat u het Dari in die mate beheerst dat u ervoor koos om de procedure in het Dari te laten plaatsvinden hoewel u thuis Pasjtoe sprak, nooit onderwijs zou hebben genoten en steeds in een Pasjtoeregio zou hebben gewoond, doet vermoeden dat u zaken achterhoudt met betrekking tot uw familiale situatie, uw opleidingsniveau en/of uw verblijfplaats.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u uw herkomst uit het district Mohammad Agha van de provincie Logarr niet kan aantonen. Geloofwaardige verklaringen over uw herkomst zijn echter belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het CGVS kan zich op basis van uw verklaringen onmogelijk een duidelijk en geloofwaardig beeld vormen van uw herkomst en de reden(en) voor uw vertrek.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 28 augustus 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate

groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 19).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 – 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel; van artikel 20 van de richtlijn 2011/95 van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 4 en 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van “artikel 3 EVRK”, van artikel 24.2 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22 bis van de Grondwet en van de “leidende beginselen van het UNHCR”.

2.1.1. Nadat de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting geeft omtrent de door haar aangehaalde middelen, stelt de verzoekende partij dat:

“- 4.4.1.

Aangaande verzoekers afkomst

Het Commissariaat-generaal stelt in de bestreden beslissing het volgende:

"Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman."

De verzoeker heeft zijn bedenkingen hierbij. Alleen al de feitelijke uiteenzetting in de bestreden beslissing is zeer summier. Dit doet enigszins de wenkbrauwen fronsen.

Ook naar verzoekers verklaringen wordt slechts zeer fragmentarisch verwezen. Hierdoor wordt een zeer vertekend beeld geschetst.

a)

Aangaande de kennis van de regio van de verzoeker stelt het CGVS het volgende:

"Uw kennis over uw district en provincie is dermate beperkt en weinig doorleefd [...] zodat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde herkomst.

U

Het is dan zeer opvallend dat u, gevraagd naar een wegbeschrijving van uw dorp naar Puli Qandari, een zeer gedetailleerde beschrijving geeft, niet alleen van de weg naar Puli Qandari maar zelfs van de regio rond en voorbij dit dorp, al zou u hier regelmatig geweest zijn tijdens het leven.

Ook van de grotere regio rond uw dorp weet u dergelijke gedetailleerde verklaringen af te leggen zonder hier ooit geweest te zijn. "

De motivering aangaande de kennis van de regio is duidelijk tegenstrijdig. Enerzijds stelt het Commissariaat-generaal dat de kennis van de verzoeker zeer beperkt en vaag is en anderzijds stelt het Commissariaat-generaal dat de verzoeker een zeer gedetailleerde beschrijving kan geven.

Zo kan de verzoeker bijvoorbeeld gedetailleerd de weg van zijn dorp naar Puli Qandari uitleggen (CGVS p. 7). Daarnaast kan hij ook de weg uitleggen van zijn dorp naar Waghjan bazaar (CGVS p. 8).

Daarnaast kan de verzoeker de nabij omgeving van zijn dorp benoemen (CGVS p. 8). Hij weet ook de weg van zijn dorp naar Sorkhabad (CGVS, p. 5).

Voor iemand die zijn hele leven in zijn dorp heeft gewoond is het niet opvallend dat hij zijn regio goed kent.

Bovendien is de verzoeker al eens naar het ziekenhuis van Puli Qandari geweest toen hij problemen had aan zijn borst (CGVS, p. 6 en 7).

Hij is ook al eens in Waghjan bazaar geweest. (CGVS p. 8).

Daarnaast gaat informatie gemakkelijk mondeling over. De verzoeker vernam ook informatie over zijn regio van de mensen waarmee hij in contact kwam (CGVS p. 7).

Gelet op het feit dat de verzoeker zijn hele leven in zijn dorp leefde is het niet verwonderlijk dat hij een goede kennis heeft van zijn regio.

Het gaat hier trouwens over een zone in een straal van slechts 10 km in vogelvlucht wat bezwaarlijk als verwonderlijk kan bestempeld worden.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat de verzoeker over deze informatie beschikt ook al bleef hij meestal in zijn eigen dorp.

Het Commissariaat-generaal ontkent in zijn beslissing dan ook niet dat de verzoeker een gedetailleerde kennis heeft van zijn eigen regio.

Wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de beoordeling in het kader van de subsidiaire bescherming alleen maar ten goede komt.

Het is dan ook tegenstrijdig om te stellen dat de kennis van de verzoeker over zijn district en provincie vaag is. De Commissaris-generaal stelt zich onredelijk op.

b)

Verder stelt het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing dat de verzoeker zou moeten weten dat de grote weg aan de welke hij zijn hele leven woont van Kabul naar Gardez in de provincie Paktia loopt.

Het Commissariaat-generaal vervolgt :

"Gezien u heel uw leven longs deze grote weg naar Gardez woonde kan verwacht worden dat u weet in welke algemene richting deze zou lopen voorbij PuliAlam, dat op zich maar een twintigtal kilometer in vogelvlucht van uw dorp ligt."

Ook op dit punt is de motivering van het Commissariaat-generaal tegenstrijdig. Terwijl het Commissariaat-generaal over het bovenstaande punt, de gedetailleerde kennis van de nabije regio, stelt dat deze ingestudeerd is, vind het Commissariaat-generaal het een evidentie dat de verzoeker dient te weten dat de weg die langs zijn dorp passeert naar Gardez loopt, een stad in een andere provincie.

Het Commissariaat-generaal vindt het enerzijds ingestudeerd dat de verzoeker de weg kent naar Waghjan bazaar, zo'n 10 kilometer van zijn dorp, maar vindt het niet genoeg dat de verzoeker weet dat de grote weg naar Pule-Alam, 20 kilometer van zijn dorp, loopt.

Bovendien is de plaats Pule-Alam de hoofdstad van de provincie Logarr terwijl Gardez in een naburige provincie Paktia ligt.

Het is aannemelijk dat de verzoeker weet dat de weg naast zijn dorp naar de provinciehoofdstad loopt, een plaats die wellicht belangrijker is voor de mensen van het dorp dan een stad in een andere provincie.

De bestreden beslissing is op dit punt dan ook tegenstrijdig gemotiveerd. De Commissaris-generaal stelt zich onredelijk op.

c)

Vervolgens stelt het CGVS dat het ingestudeerd overkomt dat de verzoeker een perfecte opsomming kan geven van de districten uit zijn provincie hoewel hij nooit naar school is geweest.

Het CGVS gaat echter voorbij aan het feit dat de verzoeker in plaats van naar school te gaan naar de madrassa ging en dat de qari het met de studenten over de districten van Logarr sprak. (CGVS p. 10).

Het is dan ook niet onaannemelijk dat tijdens de lessen aan de moskee de leraar het naast de koran, het met zijn studenten ook wel eens over de regio had.

d)

In de bestreden beslissing stelt het CGVS dat ze twifelen aan de verklaringen van de verzoeker omdat hij niet kan verklaren waarom hij slechts één keer in zijn leven met zijn vader boodschappen ging doen in Waghjan bazaar.

De verzoeker stelt dat zijn vader eenzijdig besliste wanneer de verzoeker mee mocht.

Daarnaast had zijn vader het vaak druk (CGVS p 8).

Het is niet onaannemelijk dat de verzoeker door zijn jeugdige leeftijd in die tijd zijn vader niet echt kon helpen met de boodschappen en eerder een last was. De verzoeker stelt ook dat hij toen klein was en evenmin alleen naar de bazaar mocht gaan.

e)

In de bestreden beslissing kan bijgevolg aangaande de kennis van de regio een tegenstrijdige motivering vastgesteld worden.

Enerzijds stelt het Commissariaat-generaal dat de kennis vaag en weinig doorleefd is en anderzijds vind het Commissariaat-generaal dat de verzoeker over een gedetailleerde kennis beschikt.

Het Commissariaat-generaal lost deze tegenstrijdigheid op door te stellen dat de kennis die verzoeker wel heeft ingestudeerd is. Dit is een gratuite veronderstelling die in se paradoxaal is. De paradox zit hem inderdaad in de vaststelling dat wie te veel weet, dit wel moet hebben ingestudeerd. Tegelijkertijd zal de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing stellen dat de verzoeker over bepaalde aspecten te weinig weet.

Bestaan er objectieve gronden om te bepalen wat een minderjarige te weinig mag weten, wat hij te veel mag weten en wat er als ingestudeerd overkomt?

Een dergelijke motivering schendt het redelijkheidsbeginsel. Het is onredelijk door te focussen op de zaken van de regio die de verzoeker niet weet en de kennis die de verzoeker wel heeft af te doen als ingestudeerd.

- 4.4.2.

Aangaande de bekende personen in de regio

Het Commissariaat-generaal stelt in de bestreden beslissing dat de kennis van de verzoeker over bekende mensen in zijn district of provincie opmerkelijk vaag is.

Uit het gehoor blijkt echter dat de verzoeker de vraag niet helemaal begrepen had en dacht dat er met 'bekende mensen' rijke mensen werden bedoeld (CGVS p. 15). De verzoeker herhaalde dit nogmaals op het einde van het interview (CGVS p. 22).

Daarnaast moet er gewezen worden op de jeugdige leeftijd van de verzoeker. Op het moment van zijn vertrek was hij immers slechts 15 jaar.

Bovendien is de verzoeker niet naar school geweest doch enkel naar de moskee.

De verzoeker heeft trouwens wel degelijk namen opgesomd. Het Commissariaat-generaal gaat inderdaad voorbij aan het feit dat de verzoeker weet dat er in 2014

presidentsverkiezingen waren die gewonnen werden door Ashraf Ghani en dat dit resultaat het resultaat was na de tweede ronde. (CGVS p. 14). Daarnaast kent de verzoeker ook dr. Abdullah (CGVS p. 14).

Daarnaast houdt het CGVS geen rekening met het feit dat hij ook een commandant van de arbaki kan opnoemen over wie hij in de moskee gehoord had (CGVS, p. 15).

Daarnaast kan de verzoeker ook de politiecommandant, Matiullah Abdul Rahimzai, benoemen (CGVS p. 15 en 16).

De verzoeker noemde ook, Arsala Jamal, een gewezen provinciegouverneur van Logarr die omkwam in een zelfmoordaanslag tijdens het geven van de Eid al Adha boodschap in Pule-Alam (CGVS, p. 16). Deze opmerkelijke gebeurtenis is de verzoeker dan ook bij gebleven toen hij het van de mensen uit zijn dorp had vernomen (CGVS, p. 16).

Ook de huidige provinciegouverneur Halim Fiday, die recent voor het vertrek van de verzoeker benoemd werd, kan hij benoemen (CGVS, p. 16).

Gelet op de jonge leeftijd van de verzoeker en de scholingsgraad is het bijgevolg onredelijk om te stellen dat zijn kennis over de bekende politieke figuren uit zijn regio vaag of te vaag zou zijn.

Nogmaals kan er opgemerkt worden wat de objectieve maatstaf is die de Commissaris-generaal hanteert om te weten wat een minderjarige dient te weten of vermog niet te weten.

Bovendien focust het Commissariaat-generaal op de zaken die de verzoeker niet weet en niet op wat hij wel weet. Daarnaast wordt er geen rekening gehouden met de jonge leeftijd van de verzoeker.

4.4.3.

Aangaande de recente incidenten in de regio

Het Commissariaat-generaal stelt verder dat de verklaringen van de verzoeker over recente gebeurtenissen in zijn regio de laatste jaren voor zijn vertrek twijfel oproepen. In de bestreden beslissing vind het Commissariaat-generaal het opmerkelijk dat de verzoeker weet dat er communicatietorens in de buurt vernield zijn maar niet kan zeggen wanneer deze uiteindelijk hersteld zijn.

In de bestreden beslissing gaat het Commissariaat-generaal echter voorbij aan het feit dat de verzoeker slechts 9 jaar was in de tijd dat de taliban de torens vernielde. Hij kwam immers op 15-jarige leeftijd in België aan. Daarnaast verklaarde de verzoeker ook dat hij in Afghanistan geen gsm had (CGVS, p. 17).

Het is niet onlogisch dat de verzoeker niet weet wanneer de torens terug heropgebouwd zijn.

Daarnaast haalt de verzoeker in het gehoor ook de vloed van 2013 aan (CGVS p. 16). Het CGVS erkent in de bestreden beslissing dat de verzoeker de vloed correct plaatst in de tijd.

Verder noemt de verzoeker in het gehoor de volgende incidenten op:

- Zelfmoordaanslag op melkwinkel in Qalai Sheikak waarbij 15 doden vielen
- Zelfmoordaanslag in Puli Qandari op een commandant van de arbaki, Abdul Saher

- Een zelfmoordaanslag op een Amerikaans checkpoint achter het districtcentrum
Wat deze incidenten betreft motiveert het CGVS niet of deze informatie correct of vais is. Het CGVS schiet dus op dit punt te kort aan zijn onderzoeksplicht.

Het is duidelijk dat het Commissariaat-generaal enkel belang hecht aan de gebeurtenissen waarvan zij reeds op de hoogte was, andere aangebrachte informatie en verklaringen van de verzoeker worden niet onderzocht of worden buiten beschouwing gelaten. Opnieuw focust het Commissariaat-generaal op de zaken die de verzoeker zagezegd niet zou weten maar wordt er geen aandacht besteed aan wat hij wel weet.

4.4.4.

Aangaande de familiale situatie van de verzoeker

a)

Het Commissariaat-generaal stelt in de bestreden beslissing dat de verzoeker geen overtuigend beeld van zijn familiale situatie kan geven. Het CGVS vindt het verder opmerkelijk dat de verzoeker niet veel weet over zijn familie langs vaders kant.

De verzoeker kan echter alleen vertellen wat hij zelf weet. Tijdens het gehoor geeft hij dan ook aan dat zijn vader en zijn oom met elkaar vochten voor zijn geboorte en dat het contact tussen hen hierna verbroken werd (CGVS, p. 4).

Het Commissariaat-generaal vindt het opmerkelijk dat de verzoeker niets meer gehoord heeft over deze relatie.

Gelet op het feit dat deze relatie al van voor de geboorte van de verzoeker vertroebelde, is het niet opmerkelijk dat de verzoeker niet veel weet over de precieze omstandigheden van deze relatie.

b)

Daarnaast vind het Commissariaat-generaal het opmerkelijk dat de verzoeker zowel het Pasjtoe als het Dari beheerst. Het Commissariaat-generaal stelt hierover het volgende:

"Dat u het Dari in die mate beheerst dat u ervoor koos de procedure in het Dari te laten plaatsvinden hoewel u thuis Pasjtoe sprak, nooit onderwijs zou hebben genoten en steeds in een Pasjtoe-regio zou hebben gewoond, doet vermoeden dat u zaken achterhoudt met betrekking tot uw familiale situatie, uw opleidingsniveau en/of uw verblijfplaats."

Het Commissariaat-generaal houdt echter opnieuw geen rekening met de volgende elementen die uit het gehoorverslag blijken.

De vader van de verzoeker is Pasjtoen, zijn moeder is een Taiikse uit Nangarhar van de Sheikh Mohammed stam en spreekt Dari (CGVS p. 12).

De verzoeker sprak Pasjtoe thuis maar de moeder kende sommige woorden in het Pasjtoe niet, waardoor de verzoeker met haar Dari sprak (CGVS p. 12).

Daarnaast wonen er in het naburig dorp Sorkhabad naast Pasjtoenen ook Tajiken die Dari spreken (CGVS p. 12). Het is dan ook niet onmogelijk dat de verzoeker met sommige van hen Dari sprak.

Er dient ook algemeen opgemerkt te worden dat er ook Pasjtoenen bestaan die naast Pasjtoe ook Dari spreken, zoals de verzoeker zelf. Het Dari is naast het Pasjtoe een officiële taal in Afghanistan.

Gelet op de situatie van de verzoeker is het niet opmerkelijk dat hij naast zijn moedertaal Pasjtoe ook Dari spreekt.

Opnieuw is aangetoond dat de Commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

- 4.4.5.

Aangaande de reisweg na het vertrek

In de bestreden beslissing stelt het Commissariaat-generaal dat de verklaringen van de verzoeker over de reisweg naar Iran weinig overtuigen. De verzoeker kan behalve Kandahar geen enkele plaats opnoemen die hij met de bus van Kaboel naar Nimroz passeerde.

In de bestreden beslissing stelt het Commissariaat-generaal dat de reis doorheen Afghanistan veel indruk moet hebben gemaakt op jongen die nooit zijn regio verliet.

Dit is inderdaad zo, de reis maakte een grote indruk op de verzoeker. Hij verklaart dan ook dat hij ongerust was en niet met de mensen in de bus durfde te praten (CGVS p. 10).

Het Commissariaat-generaal houdt echter geen rekening met het feit dat de verzoeker bij zijn vertrek de leeftijd van 15 jaar had.

Hij moest zijn regio dan ook verlaten omdat hij vluchtte voor de Taliban. Deze omstandigheden zijn zeer stresserend en maken veel indruk op minderjarigen.

Het Commissariaat schendt dan ook het redelijkheidsbeginsel door te stellen dat de verzoeker onder deze stresserende omstandigheden plaatsen moet kunnen onthouden waar hij nog nooit is geweest en die heel ver van zijn eigen regio liggen.

Opnieuw houdt het Commissariaat-Generaal geen rekening met het kwetsbaar profiel van de verzoeker.

4.5.

Videoboodschap moeder verzoeker

Om zijn verklaringen kracht bij te zetten legt de verzoeker een videoboodschap van zijn moeder voor (stuk 2).

De verzoeker stelt over deze video dat deze opgenomen is door de broer van een vriend die hij in België leerde kennen. Deze broer verblijft in Afghanistan en kon de moeder van de verzoeker in zijn geboortedorp, Baderkhel, opzoeken.

Deze video werd door de verzoeker begin oktober 2017 toegestuurd.

Aangezien de verzoeker deze video ontving na datum van de bestreden beslissing kon hij deze dan ook niet eerder voorleggen. Het gaat hier bijgevolg om een nieuw element.

In de video zien we de moeder van de verzoeker en twee jonge kinderen van het mannelijke geslacht. Dit zijn de twee broer van de verzoeker ongeveer 7 en 12 jaar oud.

De moeder van de verzoeker spreekt Dari in de video. Ze stelt dat Kashmir haar zoon is en dat ze niet weet waar hij is. Ze hoorde geen enkel nieuws van hem nadat de smokkelaar hem heeft meegenomen.

Verder stelt de moeder van de verzoeker dat ze geen huis en geen inkomen heeft. Ze verklaart dat ze haar huis heeft moeten afgeven aan de smokkelaar.

Deze videoboodschap ondersteunt de verklaringen van de verzoeker.

Zijn moeder spreekt inderdaad Dari.

Daarnaast bevestigen de verklaringen van de moeder van de verzoeker dat hij geen contact heeft met zijn familie in Afghanistan (CGVS p. 3). De moeder van de verzoeker weet immers niet waar hij is.

Het Commissariaat-generaal vindt het verder verwonderlijk dat de verzoeker geen enkele concrete informatie kan geven over de reiskosten.

De verzoeker kon inderdaad geen concrete informatie geven tijdens het interview (CGVS p. 11). Hij had immers geen weet van het feit dat zijn moeder haar huis moest verkopen aan de smokkelaar. Dit gegeven raakt de verzoeker dan ook enorm.

Daarnaast blijkt uit de videoboodschap dat de verzoeker geen huis meer heeft in Afghanistan en bijgevolg nergens terecht kan." Vervolgens gaat de verzoekende partij in op een aantal wettelijke bepalingen die betrekking hebben op het recht van het kind en concludeert de verzoekende partij dat ondanks haar kwetsbare profiel een ontzettend hoge vervolgingsdrempel geëist wordt. In het kader van de door haar aangehaalde bepalingen stelt de verzoekende partij ook dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht geschonden heeft. Vervolgens geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de subsidiaire bescherming en stelt zij: "Bij het bepalen van de subsidiaire beschermingsstatus moet naast het algemeen geweld verschillende andere factoren in aanmerking genomen worden.

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reëel risico voorzien in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Zo moet ondermeer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld de burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten, in overweging genomen worden.

Verder dienen er ook andere objectieve elementen in rekening gebracht worden om na te gaan of er een bedreiging is van de fysieke integriteit van een burger.

Dit blijkt in huidige beslissing niet gebeurd te zijn. Immers beperkt de beslissing zich tot een zeer korte motivering omtrent het geweld in de regio van herkomst.

Nergens wordt er nagegaan wat het algemeen geweld als invloed heeft op het leven van de verzoeker en of er al dan niet sprake is van een onmenswaardig leven, of een risico op de bedreiging van de fysieke integriteit van verzoeker.

De dreigende en recente veiligheidsrisico's blijken dan ook uit het rapport van UNAMA en recente nieuwsberichten.

Het UNAMA stelt in zijn rapport van 12 oktober 2017 (stuk 3) het volgende:

"Altogether, from 1 January to 30 September 2017, UNAMA documented 8,019 civilian casualties (2,640 deaths and 5,379 injured), representing an overall decrease in civilian casualties of six per cent compared to the same period in 2016. Civilian deaths increased by one per cent while the number of injured civilians reduced by nine per cent

(...)

While UNAMA welcomes the decrease in civilians injured by armed conflict, the mission notes with deep concern that civilian deaths remain at high levels. Suicide and complex attacks, targeted and deliberate killings, pressure—plate IEDs and aerial attacks caused increasing numbers of civilian deaths during the first nine months of 2017/

(zie stuk 3).

Daarnaast verschijnen er berichten in de média dat het district Mohammed Agha in de provincie Logar, vanwaar verzoeker afkomstig is, uiterst gevaarlijk blijft. Burgers zijn vaak het slachtoffer van blind geweld.

In augustus 2017 ervoer vielen er 10 burgerdoden en 2 gewonden bij verschillende incidenten in de provincie Logar, meer bepaald in de districten Pule-Alam, Barak Bari en Mohammed Agha (zie stuk 4).

Op 30 augustus 2017 vielen er 13 burgerdoden en 12 gewonden in bij een luchtaanval in de provincie Logar in het district Pule-Alam (zie stuk 5):

"I am deeply saddened to hear that women and children have once again suffered so terribly from the conflict," said Tadamichi Yamamoto, the Secretary-General's Special Representative for Afghanistan and head of UNAMA. "This is unacceptable. All parties must live up to their obligations to take all feasible measures to protect civilians."

Op 29 september 2017 vond er in het district Mohammed Agha een schietincident plaats tussen de Taliban en de politie waarbij er 3 burgerdoden en 3 gewonden vielen (zie stuk 6).

Daarnaast is de Taliban nog steeds nadrukkelijk aanwezig in het district van de verzoeker. In augustus 2017 legde de Taliban infrastructuurwerken stil in het district Mohammed Agha (zie stuk 7).

Het risico voor Afghanen of het slachtoffer te worden van blind geweld blijkt nog steeds zeer hoog.

4.8.

Hoewel de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan zij wel in casu oordelen in volheid van bevoegdheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het Commissariaat-generaal op onredelijke wijze en onafdoende wijze de verklaringen van de verzoeker in rekening gebracht en te snel tot het besluit is gekomen dat er in hoofde van verzoekers geen nood is aan bescherming.

Bijgevolg kan uw Raad wel overgaan tót het toekennen van de vluchtelingenstatus, en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

Uiterst ondergeschikt verzoekt de verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de Commissaris-Generaal nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle aangereikte informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd op een grondig onderzoek."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde motivering van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zou beperkt hebben tot lichtzinnige overwegingen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij kan als volgt samengevat worden: ze verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Baderkhel in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. De verzoekende partij verklaart dat haar vader een chauffeur was voor de mensen die werkten in het districtshuis. Op een dag kreeg hij een dreigbrief van de taliban waarin haar vader werd opgedragen samen te werken met hen, maar hij weigerde. In de tweede brief werd aan haar vader nogmaals gevraagd om samen te werken en werd hij met de dood bedreigd. Vervolgens werd haar vader vermoord. De verzoekende partij vervolgt dat zij acht maanden later door de taliban werd gevraagd om met hen samen te werken. De verzoekende partij zou bedenktijd gevraagd hebben. In de loop van november/december 2015 vertrok de verzoekende partij uit Afghanistan en diende op 1 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

In casu betwist de verwerende partij de herkomst van de verzoekende partij uit het dorp Baderkhel in het district Mohammad Agha van de provincie Logar zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

(cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag (...).”

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door de verzoekende partij eveneens aangevoerd. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedurereguleerder. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

Waar de verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een voogd werd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd de verzoekende partij op 28 augustus 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van de verzoekende partij en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

Vervolgens merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoekende partij haar bron van haar vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

Haar juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en

zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoekende partij verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die zij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar zij de bron van haar vrees situeert, maakt zij door haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

In casu heeft de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen documenten bijgebracht.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een videoboodschap van haar moeder toe. In haar verzoekschrift beschrijft de verzoekende partij ook de inhoud ervan. Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij erop gewezen dat luidens artikel 8 PR RvV de stukken waarvan de partijen gebruik willen maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van een eensluitende vertaling. De verzoekende partij verwijst naar de beschrijving van het videomateriaal in het verzoekschrift zelf. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden deze door de Raad niet in overweging genomen. Daarenboven blijkt uit het beeldmateriaal op zich niet dat de beelden in het dorp Baderkhel werden opgenomen.

Voormelde video volstaat op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd omdat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hecht aan de beweerde herkomst van de verzoekende partij omdat:

- haar kennis over haar district en provincie beperkt en weinig doorleefd is
- de verklaringen omtrent haar reisweg weinig overtuigend zijn
- haar verklaringen over bekende mensen in haar provincie en district opmerkelijk vaag zijn
- wanneer er gevraagd wordt naar recente gebeurtenissen in haar regio de verzoekende partij verwijst naar de vernieling van drie communicatietorens door de taliban in haar regio. Dit gebeurde zes jaar voor haar vertrek en de verzoekende partij weet niet of ze hersteld werden.
- de verzoekende partij geen weet heeft van bouwwerken in haar district of van organisaties die dergelijke bouwprojecten of humanitaire projecten realiseren
- de verzoekende partij geen informatie heeft over de kostprijs van haar reis.

- de verzoekende partij geen overtuigend beeld kan schetsen van haar familiale situatie
- de verzoekende partij het Dari als taal voor de procedure verkoos, terwijl ze verklaart thuis Pasjtote te spreken, ook met haar moeder, en haar hele leven in een Pasjtote-regio te hebben gewoond.

De Raad benadrukt hierbij dat aangezien de verzoekende partij verklaart op 31 december 2000 geboren te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Baderkhel in het district Mohammad Agha in de provincie Logar, Afghanistan, daar heel haar leven te hebben doorgebracht en vandaaruit in het najaar van 2015 naar Europa te zijn gevlucht, kan van de verzoekende partij de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat zij aldaar opgegroeid is en minstens 15 jaar in het dorp Baderkhel in het district Mohammad Agha in de provincie Logar, Afghanistan heeft gewoond. Hierbij wordt niet verwacht dat de verzoekende partij over alle geografische, maatschappelijke en socio-politieke aspecten van haar regio van herkomst een gedetailleerde kennis heeft, maar wel dat zij haar herinneringen aan de onmiddellijke omgeving van haar dorp nauwgezet kan toelichten. Zulke verwachting is redelijk wanneer er geen valabele redenen zijn die dit kunnen verhinderen, *quod in casu*, en wanneer de verzoekende partij zelf verklaart het grootste deel van haar leven in Baderkhel te hebben gewoond. Uit het administratief dossier kan blijken dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die de verzoekende partij kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Haar kennis is echter ernstig ontoereikend en weinig doorleefd.

In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij terecht dat gelet op haar jonge leeftijd, haar specifieke profiel en lage scholingsgraad niet van haar kan verwacht worden dat ze weet waar de weg heengaat voorbij Puli Alam.

De Raad stelt vast dat de feitelijke kennis waarover de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd ondervraagd betrekking heeft op de onmiddellijke regio rond Baderkhel in het district Mohammad Agha en haar familie waarvan redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoekende partij deze – indien zij werkelijk haar hele leven in voormeld dorp zou hebben gewoond – wel zou kennen.

De verzoekende partij meent dat er te weinig rekening werd gehouden met haar correcte antwoorden. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat het niet verwonderlijk is dat zij een goede kennis van haar regio heeft, daar ze daar heel haar leven gewoond heeft en dat de informatie die ze verschaft betrekking heeft op een zone in een straal van slechts 10 kilometer in vogelvlucht. De verzoekende partij stelt voorts dat er een paradox is tussen wie enerzijds veel weet van wie men dan stelt dat het ingestudeerd is en anderzijds de personen die te weinig weten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de juiste antwoorden van de verzoekende partij, en deze heeft afgewogen tegen de andere antwoorden van de verzoekende partij. Hierbij heeft de verwerende partij rekening gehouden met het profiel van de verzoekende partij, met name het gegeven dat zij jong en laaggeschoold is.

In het verzoekschrift benadrukt de verzoekende partij dat zij effectief ooit naar Puli Qandari gegaan is toen zij problemen aan de borst had en éénmaal naar Waghjan. Het is des te meer opmerkelijk dat de verzoekende partij de wegbeschrijving kan geven naar Puli Qandari, waar zij slechts éénmaal naar toe gegaan is, terwijl haar lichamelijke conditie niet optimaal was, maar niet bij benadering kan aangeven wanneer zij naar Puli Qandari zou zijn geweest, noch hoe oud zij ongeveer zou zijn geweest. Dit betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de terechte motieven van de bestreden beslissing, dat: *“Zo bent u tijdens uw leven, behalve in het buurdorp Surkhabad, slechts twee keer uit de omgeving van uw dorp geweest, een keer naar Puli Qandari en een keer naar Waghjan (CGVS, p. 6). U kan zich bij benadering niet meer herinneren wanneer u naar Puli Qandari zou zijn geweest, noch hoe oud u ongeveer zou zijn geweest (CGVS, p. 7). Het is dan zeer opvallend dat u, gevraagd naar een wegbeschrijving van uw dorp naar Puli Qandari, een zeer gedetailleerde beschrijving geeft, niet alleen van de weg naar Puli Qandari maar zelfs van de regio rond en voorbij dit dorp, als zou u hier regelmatig zijn geweest tijdens uw leven (CGVS, p. 7). U wordt gewezen op deze vreemde vaststelling maar weet hier louter op te zeggen dat u nog jong was toen en deze informatie enkel van de mensen heeft (CGVS, p. 7). Dat u een dergelijke gedetailleerde beschrijving weet te geven van de regio rond en voorbij Puli Qandari terwijl u hier maar een keer zou geweest zijn lang geleden en u geen verklaring weet te bieden voor deze uitgebreide kennis, doet deze kennis ingestudeerd overkomen. Ook van de grotere regio rond uw dorp weet u dergelijke gedetailleerde verklaringen af te leggen zonder hier ooit geweest te zijn*

(CGVS, p. 8). *Uw verklaring dat u omging met jongens van die plaatsen is weinig overtuigend om dergelijke details te geven zonder zelf op deze plaatsen te zijn geweest (CGVS, p. 9).*” Waar de verzoekende partij betoogt dat het de beslissing van haar vader was om haar mee te nemen naar de bazaar van Waghjan en dat hij het vaak druk had, betwist de Raad niet dat de verzoekende partij naar haar vader diende te luisteren. De verzoekende partij gaat echter voorbij aan het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, met name dat zij de reden niet kan verklaren waarom zij die ene keer wel met haar vader mee mocht om groenten te kopen. Het gegeven dat haar vader het druk had, zoals ze ook tijdens het gehoor heeft aangehaald, is geen afdoende reden hiervoor.

Met betrekking tot haar reisweg erkent de verzoekende partij dat deze reis veel indruk op haar gemaakt heeft, doch dat zij te veel schrik had om met de mensen te praten. De verzoekende partij wijt het aan de stress en haar jonge leeftijd dat zij niet meer weet te vertellen over haar reisweg. De verzoekende partij was inderdaad jong toen zij in België aankwam, doch vormt dit geen verschoningsgrond voor de uiterst weinig doorleefde verklaringen van de verzoekende partij over haar reisweg vanuit haar dorp van herkomst naar Iran. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat van de verzoekende partij specifieke plaatsnamen verwacht werden, nu haar ook gevraagd werd wat ze zag en wat ze meemaakte. De antwoorden van de verzoekende partij, rekening houdend met haar leeftijd, zijn zeer algemeen en helemaal niet doorleefd. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Gezien het weinig aannemelijk is dat u op geen enkele manier opgevangen zou hebben welke plaatsen deze reisbus allemaal aandeed wordt gevraagd dit gebrek aan kennis te verklaren waarop u zegt dat u ongerust was toen en voegt u eraan toe te denken dat u Kandahar passeerde (CGVS, p. 10). Dat u, als jongen die nauwelijks de regio van zijn dorp zou hebben verlaten, niet meer weet te vertellen over die reis doorheen Afghanistan – een reis waarvan verwacht kan worden dat deze een aanzienlijke indruk moeten hebben nagelaten – is opmerkelijk. De reis van Kaboel naar Nimroz loopt langs Maidan Shar in de buurprovincie Maidan Wardak, Ghazni, Qalat in de provincie Zaboel, Kandahar en Helmand. Dat u uiteindelijk louter denkt langs Kandahar gepasseerd te zijn maakt uw kennis weinig doorleefd.”*

Daarenboven wordt de ongeloofwaardigheid van de verzoekende partij versterkt door de vaststelling dat zij zelfs met betrekking tot haar eigen familie, meer bepaald hoe haar ouders mekaar hebben ontmoet nu ze tot verschillende etnische groepen behoren, een andere taal spraken en haar moeder uit een andere provincie afkomstig was, uiterst vage verklaringen aflegt (gehoorverslag 28 augustus 2017, p. 4 en 12). Des te meer omdat de verzoekende partij zelfs niet eens kan aangeven uit welk dorp of district in Nangarhar haar moeder afkomstig is. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Het is verder ook opmerkelijk dat u het Dari verkoos als taal waarin de asielprocedure diende te worden gevoerd. Immers, u spreekt thuis Pasjtöe, ook met uw moeder, en woonde heel uw leven in een Pasjtöe-regio. U ging verder niet naar school. Dat u dan Dari verkiest als taal waarin de procedure zou moeten plaatsvinden is opmerkelijk. Geconfronteerd hiermee zegt u dat u comfortabeler bent in het Pasjtöe maar dat u toen zou hebben gezegd dat het niet uitmaakt in welke taal de procedure zou plaatsvinden (CGVS, p. 13). Ook aan uw voogd zou u hebben laten verstaan dat u beide talen even goed kan (CGVS, p. 13). Gevraagd waar u zo goed Dari leerde spreken, gezien u thuis Pasjtöe sprak, zegt u louter dat de taal van uw moeder Dari is (CGVS, p. 13). Erop gewezen dat u Pasjtöe sprak met haar zegt u dan plots dat uw moeder veel woorden in Pasjtöe niet kende en dat u soms Dari met haar sprak (CGVS, p. 13). Dat u het Dari in die mate beheerst dat u ervoor koos om de procedure in het Dari te laten plaatsvinden hoewel u thuis Pasjtöe sprak, nooit onderwijs zou hebben genoten en steeds in een Pasjtöeregio zou hebben gewoond, doet vermoeden dat u zaken achterhoudt met betrekking tot uw familiale situatie, uw opleidingsniveau en/of uw verblijfplaats.”* Uit deze motieven blijkt ook dat rekening werd gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij verklaard heeft dat de moedertaal van haar moeder Dari was. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat zij misschien Dari sprak met de Tadzjiken van het naburig dorp, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit element niet eerder aangehaald heeft, en ook op geen enkele wijze staft.

Voorts benadrukt de verzoekende partij dat zij slechts negen jaar oud was toen de communicatietorens vernield werden. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zelf spontaan voormeld incident tijdens haar gehoor aangehaald heeft. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij zelf voormeld incident aanbrengt kon de verwerende partij hiermee rekening houden, en ook terecht motiveren dat: *“Zo verklaart u dat er in het dorp Ahmadzai – niet ver van uw dorp – drie communicatietorens waren en dat deze zes jaar voor uw vertrek werden vernield door de taliban (CGVS, p. 17). Een dergelijk incident werd teruggevonden. Het is echter opmerkelijk dat u er geen enkel idee van heeft of die torens uiteindelijk al dan niet werden hersteld en of er nieuwe torens werden gebouwd (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe het komt dat u nooit heeft opgevangen of deze torens al dan*

niet werden hersteld, bijvoorbeeld van mensen in de regio die gebruik maakten van mobiele communicatie, zegt u louter dat u niet nieuwsgierig was en dat u bezig was met uw eigen studies.” Het is weinig consequent dat de verzoekende partij zich enerzijds een veiligheidsincident herinnert dat zich heeft voorgedaan toen zij negen jaar oud was, maar anderzijds niet kan vertellen wat er daarna gebeurd is. Waar de verzoekende partij aangeeft dat zij tijdens haar gehoor nog drie andere veiligheidsincidenten aangehaald heeft, merkt de Raad vooreerst op dat het gegeven dat geen motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing omtrent bepaalde verklaringen of antwoorden, op zich niet betekent dat deze antwoorden of verklaringen ook juist zouden zijn.

Gelet op wat hierboven werd besproken, slaagt de verzoekende partij er niet in de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen. Door verder te volharden in haar verklaringen waarbij zij voornamelijk wijst op gegevens die zij wel kon aanreiken, door haar onwetendheden of foutieve verklaringen te minimaliseren en enkele niet-gestaafde beweringen te poneren, vermag de verzoekende partij niet op ernstige wijze deze motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te ontkrachten of in een andere daglicht te plaatsen en derhalve de geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen.

De verzoekende partij betoogt terecht dat zij een aantal prominente figuren correct heeft aangegeven en dat gelet op haar jonge leeftijd en specifiek profiel niet meer van haar mag worden verwacht, doch gaat de verzoekende partij met dit betoog voorbij aan de andere motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn. Daarenboven wijst de Raad erop dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op de vragenlijst van niet-begeleide minderjarige vreemdeling steeds had aangegeven dat zij geboren was in Surkhabad en dit ook als haar woonplaats vermeldde. Het is pas tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat de verzoekende partij haar woonplaats wijzigde naar Bardarkhel. Zowel uit de landeninformatie als uit het gehoor van de verzoekende partij (gehoorverslag 28 augustus 2017, p. 7) blijkt dat het om wel onderscheiden dorpen gaat.

Het geheel van de motieven, buiten deze met betrekking tot waar de weg heengaaf voorbij Puli Alam, en haar verklaringen omtrent de prominente figuren in haar district en provincie, blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot het zijne gemaakt en overgenomen.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit het dorp Baderkhel in het district Mohammad Agha gelegen in de provincie Logar. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfplaats zijn verbonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden herkomst uit het dorp Baderkhel in het district Mohammad Agha gelegen in de provincie Logar niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van artikel 24, §2 van het Handvest, van artikel 22*bis* van de Grondwet en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Evenmin wordt een schending aannemelijk gemaakt van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit hetgeen voorafgaat alsook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die de verzoekende partij betreffen, in het bijzonder met haar minderjarigheid zoals bepaald door artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze ze artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden acht.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eenmaal werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die

het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS